

**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Articulus IV. vtrum effectus sacerdotii Christi non solum ad alios
pertinuerit, sed etiam ad se ipsum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

10a. 1. Ecce consummationem omnium aliorum. Et ideo Ioan. 1. dicitur: agnus Dei. Ecce agnus Dei, qui tollit peccata mundi.

1551 ex Of-
ficia
Caroli
Guillart.
Parisi.

COMMENTARIUS.

Recte aduertit Caiet. non querere D. Thom. an expiatio peccatorum sit adæquatus, seu vnicus effectus sacerdotij Christi, sed quia hic videtur esse præcipuus effectus, ad quem hoc sacerdotium eiusque sacrificium ordinatum est, & ideo de hoc specialiter quæstionem mouet, & definit, sacerdotium Christi efficere remissionem peccatorum perfectam, tam quoad maculam culpæ, quam quoad reatam pœnæ. Quæ doctrina re ipsa coincidit cum ea, quæ supra tractata est de merito, & satisfactione Christi, & ideo nihil illi addendum superest. Quæ vero Caiet. circa solutionem ad primum notat de physica efficientia humanitatis Christi circa creationem, vel infusionem gratiæ, non multum ad rem pertinent: nam D. Tho. hic non agit de hac efficacia sacrificij Christi, sed de valore, & sufficientia eius ad perfectam satisfaciendum, & delendum peccatum, & ad hoc propositum dicit in solutione ad primum, quauis Christus non fuerit sacerdos secundum quod Deus, sed secundum quod homo: tamen quia idem homo, qui est sacerdos, est etiam Deus, inde habere sacrificium eius infinitum valorem, & efficaciam ad delendum peccatum, quia valor sacrificij ex dignitate personæ sumptus est, vt latè in quæst. 1. art. 2. tractatum est.

b Solutio ad secundum est valde notanda: in qua D. Thom. ait sacrificium Eucharistiæ non esse aliud à sacrificio, quod Christus obtulit, sed esse eius commemorationem, & sacramentum seu sacræ signum. Non est enim sensus, in cruentum sacrificium non esse verum sacrificium, sed tantum signum sacrificij cruenti: vtrumque enim verè est, & sacrificium, & memoriale: dicitur autem esse vnum, & idem cum sacrificio cruento, quantum ad rem oblatam, & quantum ad principalem offerentem, & quantum ad virtutem & valorem: differunt tamen in modo, & proxima actione offerendi, & sacrificandi, & in ratione representantis, & representati, & quia per vnum applicatur satisfactio, quæ per alterum effecta est. Sed de hac re latius in propria materia.

ARTICVLVS IV.

Vtrum effectus sacerdotij Christi non solum ad alios pertinuerit, sed etiam ad se ipsum.

133.
4. d. 4. q. 1.
art. 3. q. 9.

Ad quantum sic proceditur: Videtur, quod effectus sacerdotij Christi non solum pertinuerit ad alios, sed etiam ad ipsum. Ad officium enim sacerdotis pertinet pro populo orare: secundum illud 2. Machab. 1. Orationem faciebant sacerdotes, dum consummaretur sacrificium. Sed Christus non solum pro alijs orauit, sed etiam pro se ipso: secundum quod supra dictum est, * sicut expresse dicitur Hebr. 5. quod in diebus carnis sue, preces supplicationesq; ad Deum, qui posuit illum saluum facere à morte, cum clamore valido & lachrymis obtulit. Ergo sacerdotium Christi effectum habuit non solum in alijs, sed etiam in se ipso.

2. Præterea, Christus sacrificium obtulit se ipsum in sua passione. Sed per passionem suam non solum alijs meruit, sed etiam sibi: vt supra habitum est: * Ergo sacerdotium Christi non solum habuit effectum in alijs, sed etiam in se ipso.

3. Præterea, Sacerdotium veteris legis fuit figura sacerdotij Christi. Sed sacerdos veteris legis non solum pro alijs, sed etiam pro se ipso sacrificium offerebat. Dicitur enim Leuit. 16. quod Pontifex ingreditur Sanctuarium,

A vt roget pro se, & pro domo sua, & pro vniuerso cœtu filiorum Israel. Ergo etiam sacerdotium Christi non solum in alijs, sed in se ipso effectum habuit.

Sed contra est, quod in Ephesina * Synodo legitur: Si quis dicit, Christum pro se obtulisse oblationem, & non magis pro nobis solum (non enim indiguit sacrificio, qui peccatum nescit) anathema sit. Sed in sacrificio offerendo potissimum sacerdotis consistit officium. Ergo sacerdotium Christi non habuit effectum in ipso Christo.

a Respondeo dicendum, quod sicut dictum est *, sacerdos constituitur medius inter Deum, & populum. Ille autem indiget medio ad Deum, qui per se ipsum accedere ad Deum non potest, & talis sacerdotio subicitur, effectum sacerdotij participans. Hoc autem Christo non competit: dicit enim Apostolus ad Hebræos 7. Accedens per semetipsum ad Deum, semper viuens ad interpellandum pro nobis. Et ideo Christo non conuenit effectum sacerdotij in se facere, sed potius ipsum alijs communicare. Primum enim agens in quolibet genere, ita est influens, quod non est recipiens in genere illo: sicut sol illuminat, sed non illuminatur: & ignis calefacit, sed non calefit. Christus autem est fons totius sacerdotij: nam sacerdos legalis erat figura ipsius: sacerdos autem nouæ legis in persona ipsius operatur: secundum illud 2. ad Corinth. 2. Nam & ego quod donavi, si quid donavi, propter vos in persona Christi. Et ideo non competit Christo effectum sacerdotij recipere.

Ad primum ergo dicendum, quod oratio & si conueniat sacerdotibus, non tamen est eorum officio propria. Cuiuslibet enim conuenit & pro se & pro alijs orare: secundum illud Iacobi vlt. Orate pro invicem, vt saluemini. Et sic potest dici, quod oratio qua Christus pro se orauit non erat actus sacerdotij eius. Sed hac responsio videtur excludi per hoc, quod Apostolus Hebr. 5. cum dixisset, Tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech, subdit, Qui in diebus carnis sue preces, &c. vt supra *. Et ita videtur, quod oratio, qua Christus orauit, ad eius sacerdotium pertineat. Et ideo oportet dicere, quod alij sacerdotes effectum sacerdotij sui participant: non in quantum sacerdotes, sed in quantum peccatores, vt infra dicitur, Christus autem, simpliciter loquendo, peccatum non habuit. Habuit autem similitudinem peccati in carne: vt dicitur Rom. 8. Et ideo non simpliciter dicendum est, quod ipse effectum sacerdotij participauerit, sed secundum quid, scilicet secundum passibilitatem carnis. Vnde signanter dicitur: qui posuit illum saluum facere à morte.

Ad secundum dicendum, quod in oblatione sacrificij cuiusque sacerdotis, duo possunt considerari, scilicet ipsum sacrificium oblatum, & deuotio offerentis. Proprius autem effectus sacerdotij est id, quod sequitur ex sacrificio, Christus autem consecutus est per suam passionem, gloriam resurrectionis, non quasi ex vi sacrificij, quod offertur per modum satisfactionis: sed ex ipsa deuotione, qua secundum charitatem humiliter passionem sustinuit.

Ad tertium dicendum, quod figura non potest adæquare veritatem. Vnde sacerdos figuræ veteris legis non poterat ad hanc perfectionem pertinere, vt sacrificio satisfactorio non indigeret: sed Christus non indiguit: unde non est similis ratio de viroque. Et hoc est, quod Apostolus dicit, Lex homines constituit sacerdotes, infirmitatem habentes: forma autem iurisdictionis, qui post legem est, Filius in æternam perfectionem.

COMMENTARIUS.

Hanc quæstionem mouet D. Thom. de eodem effectu, de quo in præcedenti articulo tractauerat, vt patet ex consequentia, & ordine articulorum, & ex toto discursu huius articuli. Et in hoc sensu optima, & facilis est eius responsio, scilicet: sacerdotium

ecclerodotum Christi non ordinari ad ipsam Christum. Et ratio fundamentalis est, quia ipse fuit innocens, impollutus, & segregatus à peccatoribus, & ideo propter se non indiguit sacerdotio expiante peccatum, & hoc modo dehnitur in Concil. Ephes. Christum non indiguisse sacerdotio, quia peccatum nesciuit. Addit vero D. Tho. in solutione ad primū, quatenus Christus assumpsit carnem passibilem, similem carni peccati, secundum quid participasse effectum sui sacrificij, immortalitatem, & gloriam sui corporis per illud comparando. Et in solutione ad secundum addit, Christum non profuisse suum sacrificium ex vi sua, seu quatenus per modum satisfactionis oblatum est: tamen ex deuotione offerentis per modum meriti profuisse ad gloriam sui corporis obtinendam. Quæ doctrina coincidebat cum illa, quam supra agentes de merito tradidimus, ubi ostendimus, Christum non esse mortuum pro seipso, quamuis moriendo pro hominibus, simul gloriam sui corporis meruerit. Vnde non oportet hoc loco plura addere, sed considerare duntaxat sermonem hic esse de satisfactione pro peccatis, & de sacrificio propitiatorio, quomodo clarum est, non pertinuisse ad Christum, secus verò est, si loquamur de sacrificio laudis, & satisfactione, seu gratiarum actione pro beneficijs humanæ naturæ collatis, sicut enim eodē sacrificio, quo Christus pro nostris peccatis satisfecit, gratias egit, seu satisfecit pro beneficijs acceptis, debitumque Deo cultum latrig obtulit. De qua re multa etiam tractata sunt q. i. artic. 2.

ARTICVLVS V.

Virum Christi sacerdotium permaneat in æternum.

124.
Art. seq.
cor. 5. q. 6.
3. art. 5. cor.
C. 1. 2. q.
106. ar. 4.
C. 3. d. 22.
q. 13. ad 4.
art. 1. præ.

Quantum sic proceditur. Videtur, quod sacerdotium Christi non permaneat in æternum. Quia (ut dictum est) illi soli effectum sacerdotij indigent, qui habent infirmitatem peccati: quis per sacerdotis sacrificium expiari potest. Sed hoc non erit in æternum: quia in Sanctis nulla erit infirmitas: secundum illud 1. Cor. 6. Populus tuus omnes iusti. Peccatorum autem infirmitas inextinguibilis erit: quia in inferno nulla est redemptio. Ergo sacerdotium Christi frustraremaneret in æternum.

2. Præterea sacerdotium Christi præcipue manifestatum est in eius passione, & morte: quando per proprium sanguinem introiuit in Sancta: ut dicitur Hebr. 9. Sed passio & mors Christi non erit in æternum: secundum illud Rom. 6. Christus resurgens à mortuis, iam non moritur. Ergo sacerdotium Christi non erit in æternum.

3. Præterea, Christus est sacerdos non secundum quod Deus, sed secundum quod homo. Sed Christus quandoque non fuit homo, scilicet in triduo mortis. Ergo sacerdotium Christi, non est in æternum.

Sed contra est, quod dicitur in Psal. 109. Tu es sacerdos in æternum.

Respondetur dicendum, quod in officio sacerdotis duo possunt considerari. Primo quidem ipsa oblatio sacrificij. Secundo, ipsa sacrificij consummatio. Quæ quidem consistit in hoc, quod illi, pro quibus sacrificium offertur, sinem sacrificij consequuntur. Finis autem sacrificij quod Christus obtulit, non fuerunt bona temporalia, sed æterna, quæ per eius mortem adipiscimur (unde dicitur Hebr. 9. quod Christus est assisens Pontifex futurorum bonorum) ratione cuius Christi sacerdotium dicitur esse æternum.

Et hæc quidem consummatio sacrificij Christi, præfigurabatur in hoc ipso, quod Pontifex legalis semel in anno cum sanguine hirci & vituli intrabat in Sancta sanctorum: ut dicitur Leuitic. 16. cum tamen hircum & vitulum non immolaret in Sanctis sanctorum, sed extra. Et similiter Christus in Sancta sanctorum, id est in ipsum celum intrauit:

Fr. Suarez, Tom. 1.

A nobis viam parauit intrandi, per virtutem sanguinis sui, quem pro nobis in terra effudit.

Ad primum ergo dicendum, quod Sancti, qui erunt in patria, non indigebunt ulterius expiari per sacerdotium Christi, sed expiati iam indigebunt consummari per ipsum Christum, à quo gloria eorum dependet. Vnde dicitur Apoc. 21. quod claritas Dei illuminat illam, scilicet ciuitatem Sanctorum & lucerna eius est agnus.

Ad secundum dicendum, quod licet passio & mors Christi de cætero non sint iteranda, tamen virtus illius hostie semel oblata, permanet in æternum: quia, ut dicitur ad Hebr. 10. vna oblatione consummauit in æternum significatos. Et per hoc patet etiam responsio ad tertium. Vnitas autem huius oblationis figurabatur in lege, per quod semel in anno legalis Pontifex cum solenni oblatione sanguinis intrabat in Sancta: ut dicitur Leuit. 16. Sed deficiebat figura à veritate in hoc, quod illa hostia non habebat sempiternam virtutem: & ideo annuatim illa hostia reitebatur.

COMMENTARIVS.

Hæc quæstio mouetur à D. Tho. propter versiculum illum Psalm. 109. Tu es sacerdos in æternum. Sensus autem quæstionis esse videtur, an actus, vel effectus huius sacerdotij sit æternus, dignitas enim, quæ in Christo esse intelligitur, non est dubium quin æterna sit, sicut & ipse Christus Deus, & homo in æternum manebit.

Respondetur autem D. Thom. non actum, sed effectum huius sacerdotij fore æternum, hoc est enim quod ait, esse æternum quoad consummationem, non quoad oblationem. Oblatio enim cruenta meritoria, & satisfactoria in morte Christi perfecta, & absoluta est; oblatio autem incruenta representans cruentam, & applicans effectum eius vsq; ad finem mundi durabit, sed ibi finietur: ut Cōcil. Trident. docuit sess. 22. cap. 2. at vero effectus huius sacrificij, qui est gratia & gloria, perpetuo durabit. Addi etiā potest, orationem & impetrationem, quæ etiam est actus, & effectus huius sacerdotij, duraturam tantum esse vsque ad finem mundi; tamen orationem per modum gratiarum actionis, iteratamque oblationem, per quandam recordationem, & internum affectum in diuinum cultum, & satisfactionem profuseptis beneficijs perpetuo esse duraturam, quia est actus valde perfectus, & non pender ex temporis successione, neq; aliquam imperfectionem supponit, quæ perfectissimo, ac perpetuo statui beatitudinis repugnet.

Cōcil. Trid.

ARTICVLVS VI.

Virum sacerdotium Christi fuerit secundum ordinem Melchisedech.

D sextum sic proceditur. Videtur, quod sacerdotium Christi non fuerit secundum ordinem Melchisedech. Christus enim est d. s. g. i. art. 2. q. 3. fons totius sacerdotij, tanquam principalis sacerdos. Sed illud quod est principale, non sequitur ordinem alterius, sed alia sequuntur ordinem ipsius. Ergo Christus non debet dici sacerdos secundum ordinem Melchisedech.

2. Præterea, Sacerdotium veteris legis, propinquius fuit sacerdotio Christi, quam sacerdotium quod fuit ante legem. Sed sacramenta tanto expressius significabant Christum, quanto propinquiora fuerunt Christo: ut patet ex his, quæ in secunda parte dicta sunt. Ergo sacerdotium Christi magis debet denominari secundum sacerdotium legale, quam secundum sacerdotium Melchisedech, quod fuit ante legem.

3. Præterea, Heb. 7. dicitur, quod est Rex pacis, sine

Nun patræ,